

OBČANI O SEBI IN O DRUGIH

Zidak na zidak - nova hiša

Za mladino pravimo, da ima preveč časa in da ji zato hodi po glavi marsikaj, kar starejšim ni všeč. Pri tem mislimo na najodobnejšo glasbo, TV in kino predstave, ki jih mladina obiskuje, pa tudi na razne druge poreditve, ki so mladini na razpolago in jih je čedalje več. Med te stvari pomešamo tudi razne delikate mladine in potem pavšalno ocenimo: Mladina ima preveč časa zato je pokvarjena. Mislim, da s tem delamo mladini krivico in bi se bilo treba vprašati, kakšni smo bili mi, ko smo bili mladi, in ko smo dorasli. Danes ima mladina več možnosti za izživiljanje pa tudi več denarja - nekateri mislijo, da imajo

prostega časa prebiti v hiši, ki jo gradi njen oče.

„Velikokrat pomagata očetu pri gradnji hiše?“

„Kar dostikrat, saj tudi moram, ker vem, kako je vsaka ura draga, če jo opravi kak drug delavec. Pa tudi današnje stanovanje nam ne odgovarja in smo že zato prisiljeni, da hišo čimprej dogradimo. Zato moramo pri gradnji pomagati vsi.“

„Pomagate sami ali imate še kakšnega brata, ki z vami vred pomaga očetu?“

„Da, imam še brata, ki pa je sedaj pri vojakih in se je s tem ognil precejšnjemu delu.“

„Ste brata že kdaj obiskali?“

„Jaz ne, ker je do Skopja predeleč in tudi predrago je. Obiskal pa ga je že večkrat oče.“

„Ali je kdaj izrazil željo, da bi raje služil vojsko bližje domačemu kraju?“

„Seveda je in mislim, da si tega vsak želi.“

„18 let vam je in to so leta, ki mladino najbolj vlečejo na plese, zabave, izlete itd.“

„Da, hodim, toda na našem koncu ni takih prostorov ali zabav, kamor bi lahko šla. Zato največ hodim v Ljubljano, če imam družbo pa tudi kam zunaj nje. Drugod se tudi najbolje počutim, ker vidim tudi tuje ljudi in ne le domačine.“

„Zanima me, če imate pri vsem tem času in nečasu še kako prosto minuto za prebiranje Nsk in dovolite - poznate ta list?“

„Poznam ga, saj ga oče dobiva in ker je že v hiši, ga prebiram tudi jaz.“

„Kaj vam je v časopisu najbolj všeč?“

„Ne vem, za kaj bi se odločila. Poročila iz občine me ne zanimajo, naje pa prebiram rubriko „Občani o sebi in o drugih“, ker prinaša stvari, ki jih povedo ljudje s ceste ali uradov in so najbolj neposredne.“

„Ste zadnje čase opazili kako spremembo pri tem listu?“

„Seveda sem. Mislim, da je veliko boljše, kot je bil prej; vsaj videz časopisa je popolnoma drug in sedaj je videti kot časopis. Zato ga sedaj z večjim zanimanjem vzamem v roko.“

Zlata Čebašek: „V prijetni družbi se na izletu dobro počutim!“

tega preveč, nekateri pa pravijo, da je bolje, da ga imajo, ker je potem takem te mladini marsikaj prihranjena.

Zlata Čebašek, 18-letna pomočnica pri Mercatorju, doma iz Studenca, pravi, da tisti dinarji, ki jih je zaslužila kot vajenka, niso bili tako veliki, da bi lahko kakorkoli vplivali na njeno življenje. Bolje je, da ima mlad človek nekaj svojega denarja, saj verjetno hitreje pride do kakšnih konfliktov z družbo pri tistih, ki denarja nimajo. Je pa za vsakogar važno, kako prosti čas izkoristi. Zlata Čebašek mora marsikatero uro

Občani miličnikom lahko veliko pomagajo

Miličniki v Polju imajo veliko dela, saj sega njihovo delovno področje od Krizevske vasi nad Dolskim prekom Jevnice do Janč in od tu prek Javora in Panc na Lipoglav in po dolini do Podmolnika. To je resnično veliko področje za postajo milice Polje, ki nima polne zasedbe z miličniki. S tem stanjem ni zadovoljen nihče, še najmanj pa miličniki sami, saj morajo prav oni to praznino izravnavati in so zato preobremenjeni. Njihov delovni čas dostikrat dosega tudi 14 ali še več ur.

Na tej postaji že veliko let službuje 44-letni Anton Rozman, ki je miličnik že 23 let in stanuje v Zdobrovi, rojen pa je v Metliki. Doma ima ženo in dva še dorasajoča otroka. Starejša Vida hodi na višjo upravno šolo, sin Boris pa obiskuje 2. razred gimnazije v Mostah. Z njima je kot vzgojitelj in oče prebil dosti časa in - kot lahko vidi - ne zaman, saj je njegova vzgoja bistveno pripomogla k formiranju njegovih otrok.

Anton Rozman je kot miličnik že nekako zadovoljen, da spremlja dogajanja v občini, posebno na področju delovanja njegove postaje. Zato me je pač zanimalo, če mu je pri tem v pomoč tudi občinski list Naša skupnost.

„Ali ste naročeni na to občinsko glasilo?“

„Sem, že od njene prve številke in precej dobro vem, kaj piše v njem in kaj mi lahko koristi.“

„In kaj najbolj s pridom uporabite?“

„Konkretno ne veliko, pač pa lahko pozoren bralec precej točno ugotovi, kaj se kaj dogaja. Če npr. o nekaterih vasi piše, da imajo veliko kulturnih ali športnih prireditev, potem vem, da mladina tam pač ne posedaja in ne zahaja v gostilne. Potem zelo hitro vem, kje je iskati vire za morebitne izgrede v tistem kraju.“

„In kaj še prebirate v tem časopisu?“

„Redno preberem tisto stran, kjer piše o delovanju partizanov v naši občini. Tudi vse drugo pregledam in jasno je, da tisto, kar poznam, preberem; prav gotovo tudi tisto, kar poznam - sliko in tekst. Tudi delo občinske skupščine me zanima, seveda če ni napisano preveč suhoparno in dolgočasno.“

„Ali ste pri izidu prve številke v novi obliki opazili kako spremembo?“

„Seveda sem jo in to takoj. Reči moram, da me je prijetno presenetila. Sedanja je res podobna časopisu, za prejšnjo pa nisem vedel, med kakšne časopise naj bi jo dal. Bil sem pač navajen nanjo in nisem si mogel predstavljati, da bi bila lahko drugačna.“

„Kako pa oblika, kako ste zadovoljni z njo?“

„Saj prav oblika me je najbolj zbudila v oči, mislim namreč pozi-

tivno; slike zelo popestrijo časopis in mislim, da jih je sedaj ravno prav. Tudi sama razporeditev člankov je dobra.“

„Kaj pa karikature, kaj bi lahko rekli o tem?“

„Mislim, da teh ni potrebno v tem časopisu, ker časopis izide le enkrat na mesec in škoda bi bilo, da bi ta prostor izkoristili za ta namen. Če hočem gledati karikature

Anton Rozman: „Pijančevanje med mladino se je zelo razpaslo.“

in zabavljalce, potem kupim Pavliho.“

„Kaj pa bi po vašem mnenju dodali ali odvzeli časopisu?“

„Odvzel ne bi nič, nekaj stvari v njem pa ni in jih nikoli ne zasledim - kljub temu, da so velik problem občin. Premalo piše o socialnih problemih, ki mejijo že na kriminal, to je o problemih pijančevanja, zamerjanja otrok, o problemih sezonskih delavcev, ki jih naša občina nima morda, in o obnašanju ljudi na javnem prostoru nasploh. Vsakdo lahko vidi, da je pijančevanje čedalje več, posebno med mladino, da se nihče ne ukvarja s problemi sezonskih delavcev in z vzgojo ljudi nasploh. Mislim, da je premalo, če se s tem ukvarja le šola. Bilo bi potrebno, da se tega lotevajo tudi novinarji in tudi vaš časopis.“

Povedal bom samo primer, ki pa e zdaleč ni osamljen. Gostilničar pokliče miličnike, naj intervenirajo v njegovi gostilni, kjer da se pretepa. Ponavadi gremo tja kar najhitreje in ko hočemo povzročitelja nereda odstraniti, se za razgrajaca vsi potegnemo - tudi tisti, ki niso vpleteni v to. Včasih nastopijo tako grobo, da mora miličnik zapustiti gostilno. Podobno se dogaja tudi na cestah in vsak dan bolj spoznavamo, da nam občani ne pomagajo. Iščemo nas le tedaj, ko nas rabijo, sicer pa nam mečejo polena pod noge.“

„Torej mislite, da bi bilo potrebno pisati o povzročiteljih kaznivih dejanj tudi v našem časopisu?“

„Seveda mislim in upam, da bi to vzgojno vplivalo - vsaj na nekatere, ker bi se bali, da pridejo v časopis, kjer jih je zlahka spoznati.“

O samopriskevku premalo govorimo

Na Vevčah, v stari papirniški stavbi, zgrajeni še v ranjki Avstriji živi že 20 let papirniška uslužbenka 42-letna Mila Svetek - od lanskega leta Mila Volf, kajti dekliški stan ji je dolgo časa prijal, nazadnje je - kot vsi le pristala v zakonskem stanu. Ima 2-letnega Jožkota, ki koraca okoli hiše in daje nov, vesel ton življenju družine. Volfova že od svojega 19. leta dela v Papirnici Vevče in izhaja iz ene tistih družin, ki dajejo papirnici že skozi več generacij delovno silo. Mož je v službi pri Emoni v Zalogu in vstaja zelo zgodaj zjutraj, toda kot pravi, se je tega že navadil in ga to v vsakdanjem življenju ne ovira. Ovira tako njega kot ženo le premajhno stanovanje, toda iz njega zaenkrat ne moreta in se tudi ne mislita seliti.

„Zakaj ne?“

„Ker je novo predrago, dosedanje pa nam kljub temu, da je staro, zaenkrat še odgovarja. Z novim stanovanjem pridejo tudi drugi stroški in teh si v današnji druginji ne moreva privoščiti.“

„Kako pa v službi, ste tudi tam zadovoljni?“

„Sem, v službo skočim kar čez cesto in to je precej vredno, posebno pozimi. Če bi izračunala čas, ki je nekemu potreben, da pride v službo, potem bi ugotovila, da je meni prihranjenih precej tega, pa tudi časa.“

„Pa ste v službi zadovoljni samo s svojim delom ali tudi z drugimi pomožnimi službami, kot npr. s socialno službo, službo obveščanja in z drugimi?“

„Mislim, da v glavnem te službe odgovarjajo svojemu namenu. V tovarni imamo svoje glasilo Naše delo in dobro je, da izhaja, ker v njem piše o stvareh, o katerih sicer dostikrat ne bi bili dovolj seznanjeni. To ustvarja tudi večje zaupanje med delavci in v sami tovarni.“

„Kaj pa občinski tisk: poznate občinsko glasilo Nsk?“

„Poznam ga in tudi rada ga berem, predvsem tiste stvari, ki jih poznam. Če je kaka reportaža iz našega kraja, kot je bila tista o Mohiški četi, pa sploh. Mislim, da to je glasilo v redu, le malo več polemičnih člankov bi morali biti in ne le registracije obstoječega. Mislim, da se o tem ne piše predvsem zato, ker se vsak piše boji zamere in potem piše le tisto, kar je.“

„Pa ste naročeni na ta časopis?“

„Nisem, toda dobim ga od sosedov in ga vedno prebiram. Rada pa bi se naročila nanj.“

„Gotovo ste slišali, da se ljubljanske občine pripravljajo na referen-

dum o samopriskevku, namenjenem vzgojnovarstvenim zavodom. Kaj mislite o tem vi, ki imate otroka, dozorelega prav za otroški vrtec in sta oba z možem zaposlena?“

„Mislim, da ga je treba razpisati, saj je ogromno družin, ki imajo

Mila Volf: „Šele ko bom prepričana, za kaj glasujem, bom rekla na referendumu DA!“

resne in nepopravljive težave prav zaradi tega. Sprašujem pa se tudi, kam je šel tisti denar, ki ga plačujem že 23 let in mi ga trgajo pri plači pa je namenjen otroškemu varstvu. Sama nimam nič od tega in, kot kaže, tudi moj otrok ne bo imel, ker preden bo kaj dograjenega, bo on že došel. Spomnim pa se svoje mladosti in vem, da ni bila lahka in takrat bi še kako potrebovala neko nego, saj nisem imela očeta, niti niso bile takšne možnosti za življenje, kot so danes. Prav gotovo je pozitivno, da so se občine odločile za kaj takega. Upam, da bo referendum uspel in da se bo ta problem omilil.“

„Boste glasovali za samopriskevke?“

„Najprej moram vedeti, kaj predlagajo, ker s takšno agitacijo, kot je bila do sedaj, si ni dosti obetati. Mislim, da se spet pripravljajo nekaj ne dosti pripravljenega. Nekaj je, če se neki štab ali odbor zamisli neko reč, toda nekaj drugega je to sprovesti v življenje. Ljudi je treba pripraviti do tega, prikazati pravo problematiko in ne čakati na zadnje dni. Tudi sami veste, da glede tega ni bilo dosti storjenega.“

11 LET - 20 OSKARJEV

Dne 29. 6. 1971. je bila v prostorih skupščine mesta Ljubljana svečana podelitev priznanj „Jugoslovanski oskar za embalažo 1971“. Natečaj je letos že petnajstič po vrsti organiziral Center za napredek trgovine in embalaže pri trgovinski zbornici SRS.

Med 103 vzorci, kolikor jih je 50 podjetij poslalo v ocenjevanje, jih je 38 dobilo priznanje „Oskar“. Med ponovno nagrajenimi je tovarna Saturnus, z enim na novo pridobljenim priznanjem. S tem se je število dobljenih „oskarjev“ od 19. kolikor jih je Saturnus v 10 letih dobil, povečalo na 20.

Saturnus se je prvič udeležil tekmovanja „Jugoslovanski oskar za embalažo“ v letu 1960. Omenjeno tekmovanje je v tem letu že četrčič razpisal Center za napredek trgovine in embalaže. Že ta prva udeležba tovarne Saturnus na tekmovanju je pokazala, da se delovni kolektiv Saturnusa uspešno trudi za napredek na področju embalaže, kajti prejel je kar 7 „oskarjev“ za uspešne rešitve

razstavljenih modelov in to za naslednje izdelke:

— nomna škatla za loščila z novim odpiranjem,

— pločevinasta 4-oglasta doza za pakiranje šampona,

— kozmetična škatlica „vazelinka“

— aluminijasta škatla za mar melado (10 kg),

— pločevinasta, litografirana škatla za bombone,

— aluminijasti pokrov „alu-po“,

— „alu-vi“ pokrov.

Ponovno se je Saturnus predstavil kot uspešen ustvarjalec na področju embalaže in litografije v letu 1963. V tem letu je s svojim sedmim priznanjem dodal tri nova, in to za litografije na naslednjih izdelkih:

— litografija na kovinski škatlici za zdravila „Pliva“,

— litografija na konzervi za grah „Šapčanka“,

— litografija na konzervi za meso „Redstar“.

V letu 1965 so nam na tekmovanju dali priznanje za dva modela, in sicer za:

— avtomat za zapiranje steklenic z alu-vi pokrovi tip SZS-2,

— škatla za kavo „Droga-porto kafe“.

Že naslednje leto tj. 1966, smo ponovno prejeli dva nova „oskarja“. Prisluzila sta ju modela:

— škatlica za tablete in

— konzerva 73 x 113 „jagode“.

Leta 1967 so nam dali priznanje za

— plastično izlívno grlo na kovinski kanti,

leta 1968 pa dva nova „oskarja“ za

— ročno napravo za parno vakuumsko zapiranje kozarcev s „sapo“ pokrovom in za

— sapo ø 66 in ø 88.

ANA ŽIGON

Premalo polemčnih člankov v Naši skupnosti

Zeleznina Mercatorja ima še vedno staro ime „Pri Valiču“ in ljudje ga radi uporabljajo. Če rečem grem k Valiču, pač vsakdo takoj ve, da greš v Mercatorjevo železnino in priznati moramo, da ni niti slabo založena in jo stranke zelo pogosto obiskujejo. Škoda je le, da je samo ena in je temu primerna tudi gneča v njej. Zaposluje 12 ljudi, od tega 6 deklet in te ponavadi vidite le za pultom, ker so možki na dvorišču pri težjem delu. Med ženskami, ki se živahno sukajo za temi pulti, je tudi 22-letna Marija Potokar sedaj doma v Sostro, po rodu pa je iz Sadinje vasi. Z možem sta se preselila v novo hišo v Sostro prejšnje leto in šele sedaj vidita, kaj „potegne za sabo“ novo stanovanje in novo okolje. Mož je mesar v Zalogu, tako da je otrok kar naskrat ostal brez varuha. Zato mora mama 2-letno Irenco voziti vsak dan k stari mami v Sadinjo vas. To ji vzame veliko časa in če i ves ta čas izračunala, bi dobila kar lepo število dni porabljenih na poti. Poleti še nekako gre - kako pa pozimi?

„Pozimi včasih sama ne vem, kaj naj bi. Ali bi jo odnesla ali pa bi ostala doma; vem pa tudi, da doma nimajo vsak dan časa. Tudi sama bi bila rada več z otrokom, pa mi prav vožnja v Sadinjo vas in domov preprečuje.“

„In kakšne načrte imate za bodočnost z Irenco in njeno vzgojo?“

„Nekako sem uredila, da bo šla jeseni v vrtec na Vevčah. To se mi bo zelo prileglo in čas bom potem lahko drugače izkoristila. Vem, kaj je vožnja z otrokom, posebno v jutranjih urah, in ne privoščim tega nobeni mladi materi.“

„Pa ste imeli težave, da ste otroka oddali v vrtec?“

„Seveda sem jih imela in čas bi bil, da se to enkrat uredi. Ne vem, zakaj je ta problem že toliko časa na stranskem tiru in, kot kaže, se za to ni pobrigala niti družba. Kaj smo s splošno manijo po motorizaciji pozabili na vzgojo naših najmlajših? Verjetno nam bo to še nekoč žal. Izgovarjati se na težko gospodarsko situacijo je nesmisel, ker so bila tudi drugačna obdobja kot danes, pa se na tem področju prav tako ni nič naredilo. Mislim celo, da smo pravi čas zamudili, ker je današnja situacija v gospodarstvu veliko resnejša, kot si mislimo, in vsakodnevne podražitve gotovo niso vzpodbudne za referendum, s katerim si ljudje samo večajo stroške. Mislimi moramo tudi na to, da nimajo vsi ljudje otrok za vrtec.“

„In kako boste vi sprejeli referendum?“

„Prav gotovo bova oba z možem glasovala zanj, ker se še preveč dobro spominjava najimih težav z otrokom. Končno pa sva tudi mlada in nikoli ne veš, če ne bova tudi midva še potrebovala vrta za nov naraščaj.“

„Zanima me še neka stvar: V naši občini imamo glasilo Naša skupnost. Zanimivo bi bilo slišati, ali ste poznali staro izdajo in če lahko nekako primerjate staro z novo.“

„Da, vem, kakšna je bila stara Naša skupnost in kakšna je današnja. Vem, da se mi je zdel stari papir boljši kot ta, toda ta sedanj list je res videti kot časopis in se ga lahko zamenja s katerikoli dnevnim časopisom.“

„In vaš splošen vtis, mislim tudi na vsebino, na fotografije v njem in na celotno ureditev časopisa?“

„Kot sem že rekla, mi je oblika časopisa všeč in je bistven napredek od starega časopisa. Škoda je le, da ga ne dobimo v hišo, marveč nam ga prinese v službo sodelavec in tu ga ponavadi domala vsi tudi preberemo.“

„In kaj vam je v časopisu najbolj všeč?“

Marija Potokar: „Ne vem zakaj smo v Ljubljani toliko časa čakali na uvedbo samopriskevka.“

„Ponavadi tisto, kar najbolj poznam, posebno če so poleg teksta tudi slike. Zanima pa me tudi splošna problematika občine, predvsem tista, ki se tiče otroških vrtcev, skrb za stare ljudi, kmete itd.“

„In kaj bi vi spremenili oziroma dodali v ta list?“

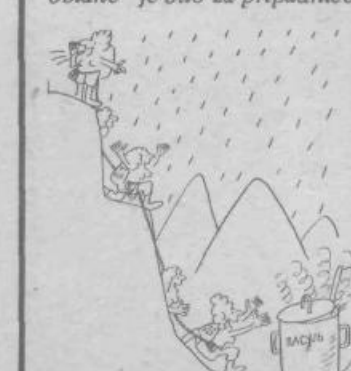
„Mislim, da ga ne bi dosti spremenjala. Zdi pa se mi, da premalo polemčno piše o nekaterih stvareh, kot npr. socialnem zavarovanju kmetov, starih ljudi, o komunalni dejavnosti in podobno. Če dobro preberete časopis, boste našli bore malo polemčnih člankov, kot jih prinašata npr. Delo ali Dnevnik; pa tudi ta dva dnevnika premalo pišeta o naši občini.“

Dobra volja premaga vse ovire

V okviru proslave 50-letnice obstoja tovarne Saturnus je domače planinsko društvo organiziralo za 114 delavk te naše znane tovarne vzpon na Triglav. Pobuda planinskega društva iz Saturnusa je hvale vredna in je to najboljši način kako velja v lastnem delovnem kolektivu med delavci razvijati čut za rekreacijo in še posebej gojiti ljubezen do planinarenja.

Da smo Slovenci narod, ki mu je hribolazenje zelo pri srcu, se je pokazalo tudi tokrat, kajti Saturnužanke so to težko preizkušnjo (99 odstotkov udeležencev) vzpona še ni bilo na našem očaku) odlično prestale.

Med potjo tja gor „pod oblake“ je bilo za pripadnice

nežnega spola mnogo težkih trenutkov, kriz, znoj, žuljev na nogah - toda ko so naša hrabra dekleta končno objele Aljažev stolp in na vrhu zadihala s polnimi pljuči, so bile vse prestane težave na mah pozabljene in ob veličastnem pogledu na okoli-

ške dvatisočake je bil poplačan ves trud. Nihče ni zameril dekletu, ki je imela v nahrbtniku zločljiv dežnik in ji je nazaj grede prav prišel in nihče ni gural deklet, ki je srknila nekoliko preveč „kacije sline“ in ji je na vrhu postalo slabo. Vsi so bili zadovoljni, vsi so se smejali.

Eni „punci“ je sicer zmanjkovalo sape in je imela pri hoji tudi nekaj drugih težav, pa vendar je počasi prišla do vrha, kajti nikakor ni hotela biti deležna očitkov in posmeha svojih tovarišic, češ tja gor pa le nisi prišla, me pa smo.

In ko so se udeleženke pohoda naslednji dan vriskeje vračale domov, so jim fantje in moške na Rudnem polju pripravili dostojen sprejem. Vreme jim zadnjih nekaj kilometrov hoje ni bilo naklonjeno, saj je lilo kot iz škafa. Kljub temu je bilo v tesnih prostorih vojašnice ponovno snidenje z domaćimi nad vse prirčno. Fantje so jim najprej na prsi pripeli nagelne, potem pa so jim v lončenih skledah postregli z okusnim „srbskim pasuljem“, ki so ga skuhalo vojaki.

Na koncu velja izreči pohvalo organizatorjem vzpona, še posebej pa vodičem, kajti če ženske ne bi bile na navedi in pod skrbnim strokovnim vodstvom izkušenih planincev, bi se lahko zgodilo, da bi katera po neprevidnosti omahnila v globino.